

ครองใจไฟมายุธา

มินรรญา

ทรงใจไฟมายา (ตัวอย่างทดลองอ่าน)

เขียนโดย - เจ้าของลิขสิทธิ์ : มินรญา

นิยายเรื่องนี้มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

และจะเป็นรูปเล่มกับ สำนักพิมพ์สี่แทน เร็วๆ นี้

บทที่ 1 ผันร่ายที่กลางไพร

“เฮ้ย! อะไกรัณวะ!”

ร่างสูงใหญ่ซึ่งยืนตระหง่านอยู่กลางห้อง กระซกเสียงทันควันหลังจากทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ ได้แต่ตกตะลึงตาค้างมองเรือนร่างสมส่วนขาวนวลเปลือยเปล่า ลนลานตามเก็บเสื้อผ้าขาดลุ่ยที่ตกเรียราด อยู่ตามพื้นหน้าโซฟาตัวยาว ภายในห้องรับรองแขก ก่อนเจ้าตัวจะถอยกรุดไปนั่งคู้ตัวงอแอบอยู่ตรงปลายสุดของโซฟาด้านติดผนังห้อง

พอได้สติชายหนุ่มก็สาวเท้าพรวดเดียวเกือบถึงตัวคนนั่งซุกสะอึกสะอื้นอยู่ หญิงสาวพวาละล้า ละลังเมื่อเห็นชายแปลกหน้าก้าวเข้ามายืนอยู่ห่างแค่เอื้อม ใบหน้าสวยซีดเผือดดวงตาเบิกกว้างตื่นตระหนก ส่งเสียงแหลมอย่างเสียงขลุ่ยเต็มที

“อย่า..อย่าเข้ามานะ พอแล้ว อย่าทำฉัน!”

“คุณ! จะร้องไปทำไมนี่..โอ้ย..หยุด ผมเจ็บนะ!”

หญิงสาวไม่ฟังเสียง รัวก่าบั้นเข้าใส่พยางพยามสะบัดตัวดิ้นรนหนีร่างที่กำลังโน้มเข้ามาหาสุดฤทธิ์ ชายหนุ่มไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรให้เธอสงบลงได้ จึงตัดสินใจพาดฝ่ามือลงไปบนแก้มนวลพอเบาๆ ไม่ถึงกับเต็มแรงแต่หน้าบ่ได้ผลเพราะคนที่กำลังออกฤทธิ์ด้วยหวาดกลัวถึงกับหยุดชะงักราวกับถูกตรึงไปในทันที

ชายหนุ่มได้จังหวะรีบพุดเร็วๆ ก่อนที่หญิงสาวจะร้องกรี๊ดกร๊าดขึ้นมาอีก

“ฟังก์่อน ฟังผมก่อน ใจเย็นๆ นะ ผมไม่ได้จะทำอะไรคุณ แต่อยากจะช่วยเท่านั้น”

ดวงหน้าซีดเผือดตาววมซ้ำอันเป็นผลมาจากการร้องไห้อย่างหนักจับเป้าเซมิ่งอยู่ที่เบหน้าคร้าม
คมคาย ทั้งหวาดระแวงและหว่นกลัวผสมกัน

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า?”

ตาคมลึกสีน้ำผึ้งใสลดสายตาลงมองละเอียดไปตามผิวขาเนียนเพื่อสำรวจร่องรอยบาดเจ็บ อึ้ง
มือแข็งแรงยื่นเข้ามาสัมผัสเพียงแผ่วเบาตรงผิวเนื้อเขียวคล้ำตรงช่วงไหล่ ลักษณะเหมือนถูกบีบเค้น
น้ำหนักมือลงมาอย่างแรง ตามแขนขาเนื้อตัวหญิงสาวมีแต่รอยช้ำทั่วไปหมด ยิ่งตรงช่วงเนินอกอ้อมเห็น
เป็นริ้วรอยแดงเถือกแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงในอารมณ์ต้นตอของคนที่ลงมือจาบจ้วง

ชายหนุ่มขบกรามแน่นจนขึ้นเป็นสัน แคมองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอแค่ไหน
บ้าง ผู้หญิงคนนี้เพิ่งผ่านฝันร้ายมาอย่างหนักหนาสาหัสนัก จากความรู้สึกตระหนกงงนั้นในตอนแรกที่พอ
เปิดประตูบ้านเข้ามา ก็พบกับภาพไม่คาดฝันตรงหน้า ก่อนจะแปรเป็นความเดือดดาลที่เจ้าตัวต้องพยายาม
สกัดความร้อนแรงของอารมณ์ให้ลดระดับลงอย่างยากเย็น

แล้วนี่คนต้นเหตุหายไปไหน!?

ร่างสูงยึดตัวขึ้นเต็มความสูง กวาดสายตามองไปทั่วบริเวณห้องกว้าง มีร่องรอยการต่อสู้ให้เห็น
ชัดเจน หมอนอิงสีสวยปักกลดลายประณีตกระเด็นตกไปคนละทิศละทาง บนโต๊ะรับแขกมีจานอาหาร
ประเภทข้าวผัดและกับแก้มี่สองสามจานวางอยู่ แต่ละอย่างพร้อมไปไม่มากนัก แก้วและขวดเปล่าเหล้า
ฝรั่งยี่ห้อดังราคาแพงล้นมืออยู่บนโต๊ะ เหล้าอีกขวดกำลังเค้กั้ตรงพื้นหน้าโต๊ะปลูดด้วยพรมพื้นเมืองทอ
เล่นลายสลัสนี้ โชคดีที่เหล้าในขวดมีปริมาณเหลืออยู่เพียงนิดหน่อยไม่อย่างนั้นคงไหลออกมานองพื้น

เพราะขวดไม้ได้ปิดฝาไว้ กลิ่นบูหรือยังลอยอบอวลอยู่จางๆ ทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าอดีตคงเพิ่งออกจากห้องไป ก่อนหน้าที่เขาเข้ามาเพียงไม่กี่นาทีและอาจจะกลับเข้ามาอีกตอนไหนก็ได้

“ลุกขึ้นไหวไหม?”

รัฐชนหันกลับไปถามหญิงสาว เมื่อไม่ได้รับคำตอบชายหนุ่มจึงก้าวยาวๆ เข้าไปหยิบผ่านวมในห้องนอนแล้วกลับออกมาคลี่ผ้าผืนใหญ่ห่อหุ้มร่างเปลือยที่ยังคงนั่งกอดเขาคู้ชูก้าวเวียง หญิงสาวทำท่าสะดุ้งตัวแข็งเมื่อชายหนุ่มสอดมือเข้าใต้ต้นคอแล้วประคองเพื่อจะอุ้มขึ้นทั้งตัว เรียวปากแดงจัดซ้ำเนื่องจากแรงจุมพิตที่บดขยี้ลงมาอย่างไม่ปราณีเผยอขึ้นเล็กน้อยเหมือนอยากจะทำท้วง ทว่าไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมานอกจากเสียงครางสะอื้นเบาๆ ในลำคอ ดวงตาคำลอลด้วยน้ำใสปรากฏแววจีบปวดร้าวรานทั้งอวัยวะเจ็บแค้นแผ่ซ่านไปทุกซอกซออย่างชัดเจน เธอปิดตัวพยายามเบี่ยงหนีพร้อมกับเริ่มสะอื้นเนื้อตัวสั่นสะท้านขึ้นมากขึ้น เพราะเข้าใจผิดว่าชายหนุ่มกำลังจะพาไปยังห้องนอน แล้วคงพยายามจะทำอะไรต่อมิอะไรอย่างที่เขาใหญ่วัยเด็กทำกับเธอเมื่อครั้งใหญ่

ชายหนุ่มเข้าใจในปฏิกริยาตระหนกหวั่นกลัวนั้นทันที สีหน้ากระด้างของเขาคลายลงเสียงทุ้มหัวต่ากล่าวอ่อนโยนขึ้นกว่าเดิม

“ไม่ต้องกลัวนะผมไม่ทำอะไรหรอก จะพาไปโรงพยาบาลเท่านั้นเอง ไปอย่างนี้แหละจะได้เป็นหลักฐานแจ้งความ”

มือแข็งแรงข้างหนึ่งไ้ล้ลุ่มผมยาวยุ่งเหยิงของหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายอย่างปลอบประโลม

“คุณต้องไวใจผม เราจะไปหาหมอกัน”

“ฉนั้น..ฉนั้น..ไม่อยากจะไป” เสียงแหบแห้งเบาหวือทักท้วงตะกุกตะกัก

“หือม..ไม่ไปหาหมอนะ ใ้ดียงง?”

สีหน้าหญิงสาวบอกความรู้สึกหลายอย่าง สิ่งหนึ่งคือความอับอายกับสิ่งที่เกิดขึ้น แวตาศาย
หนุ่มทอแสงอ่อนลง หากปากยังคงยืนกรานความคิด

“เข้าไปทั้งตัวแบบนี้ยังงี้ก็ต้องถึงหมอ คุณต้องไปโรงพยาบาลก่อนส่วนเรื่องอื่นค่อยว่ากันที่
หลัง”

หญิงสาวส่ายหน้า ดวงตาระโหยเปลี่ยมมองสบตาสีน้ำผึ้งใสเห็นคือแว้ซ่มพาดยาว

“ฉัน..เอ้อ ไม่อยากแจ้งความ”

“ไม่แจ้งความ? ไม่คิดจะเอาเรื่องคนผิดหรือคุณ ทำไม่ละ..เขาทำงานขนาดนี้”

ความเงียบคือคำตอบ ชายหนุ่มได้แต่ถอนหายใจเบาๆ

ก็อย่างนี้ละ..อคิดถึงยังคงลอยนวลให้ทำผิดซ้ำซากต่อไปได้เรื่อยๆ เห็นวงหน้าอ่อนใสนั้นแล้ว
ยิ่งนึกสงสารจับใจ จะว่าไปแล้วเขารู้จักผู้หญิงเกือบทุกคนที่อาของเขาวัวพันอยู่ แต่ผู้หญิงคนนี้เขาไม่รู้จัก
ไม่เคยเห็นเธอมาก่อน

“เอาเถอะ..จะแจ้งความหรือเปล้าค่อยพูดกันทีหลัง ทีแน่ๆ ตอนนี้คุณไปโรงพยาบาลกับผมก่อน
ก็แล้วกัน”

“ฉันอยากกลับบ้าน พาฉันกลับบ้านนะ”

ท้ายเสียงวิงวอนระโหย..ชายหนุ่มไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ตัดบทด้วยการอุ้มหญิงสาวขึ้นทั้งตัว

“เอ้อ..คุณ..”

ชายหนุ่มก้มลงมองคนเรียก หญิงสาวซบคออ่อนอยู่กับไหล่เขาเหมือนไม่สามารถจะพุงตนไว้
ได้อีก เสียงอุ้พืมพ่าเบาๆ

“ขอบคุณค่ะ..ขอบคุณ”

“ไม่เป็นไร..ผมช่วยเท่าที่พอจะช่วยได้..ถึงจะไม่สามารถเรียกอะไรๆ กลับคืนมาให้ได้ แต่อย่างน้อยยังดีกว่าปล่อยคุณไว้ให้เขากลับมาทำร้ายได้อีก”

บนใบหน้าเครื่องขริมปรากฏรอยยิ้มชม เขาไม่บอกเธอหรือว่าเขาไม่ใช่ผู้หญิงคนแรกที่ถูกอาของเขารังแก รายนี้นั้นเขาพอรู้ว่าปากคำของอาที่อ้างว่าเป็นผู้หญิงผ่านประสบการณ์มาแล้วทั้งนั้น ประกอบกับอภิศสามารถจัดการปิดปากผู้หญิงเหล่านั้นได้อย่างแนบเนียนจึงไม่สร้างปัญหาให้มีเรื่องอื้อฉาวตามมา

ต่างจากครั้งนี้ที่มีเขาเป็นพยานรู้เห็นสภาพของหญิงสาวถูกปล้นความบริสุทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายใต้หลังคาบ้านพักส่วนตัวของเขาเองแท้ๆ!

รัชชน์อุ่มคนเจ็บอย่างระมัดระวังมาที่รถเวรสน้ำทะเล หน้าหม้อรถยังกรุ่นไอร้อนเพราะขับทางไกลมาจากกรุงเทพ จอดพักไวยังไม่ทันที่ก็ที่ต้องใช้งานอีกครั้ง เขาเปิดประตูพุงให้หญิงสาวขึ้นไปก่อน จัดให้นอนสบายๆ ทางเบาะหลังแล้วเดินอ้อมขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ สตาร์ทรถพาเลี้ยวออกจากบริเวณบ้านกลางไพรมุ่งสู่ถนนสายหลักอย่างรวดเร็ว ขณะที่ส่องทำงานไปพร้อมกันด้วยโดยตั้งใจจะพาหญิงสาวไปทำแผลที่โรงพยาบาลในเมืองก่อน ถ้าจำเป็นคงต้องพักที่โรงพยาบาลสักคืน และแน่นอนว่าคงหลีกเลี่ยงการซักถามของหมอและตำรวจไม่พ้น

รถวิ่งไปตามเส้นทางสายเปลี่ยววนเกือบถึงเชิงเขา หญิงสาวซึ่งนอนเงียบอยู่ย่นตัวลุกขึ้นชะเง้อมองเห็นสองข้างทางเป็นแนวไม้ที่บสลับป่าโปร่งในบางช่วง

“จะพาฉันไปไหน?”

เสียงระโหยโรยแรงพึมพำถาม รัชชน์เหลียวไปมองเบาะหลังพูดดำหนิแกมเป็นห่วง

“ลุกขึ้นมาทำไม”

“ฉันอยากกลับบ้าน”

“ให้หมอตรวจสักหน่อยก่อนค่อยกลับบ้านนะครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไร”

รัฐชนชำเลื่องมองทางกระจกหลังอีกครึ่ง

“นั่งทรงตัวยังไม่อยู่ยังบอกว่าไม่เป็นอะไรอีก”

“ฉันอยากกลับบ้าน” เสียงอ่อนเบาและสั่นยังคงย้ำด้วยประโยคเดิม

“คุณมาจากไหนล่ะ?”

“กรุงเทพ”

“กรุงเทพเซียวหรือ? จะให้ขับไปส่งตอนนี้เห็นจะไม่ไหวแน่ ผมเพิ่งเดินทางกลับมาจากกรุงเทพเหมือนกัน..เฮ้อ..ตัวเองเจ็บแล้วยังคือไม่ทาทมออีก..เฮ้อ..ตามใจ..ไม่ไปก็..ไม่ไป แต่จะให้กลับกรุงเทพทันทีตอนนี้ผมไม่สะดวกหรอกคุณ”

แล้วชายหนุ่มก็นิ่งเงียบไปอย่างใช้ความคิด ในเมื่อหญิงสาวพยายามยืนยันความตั้งใจที่จะไม่ไปโรงพยาบาลก็คงต้องหาทางออกอย่างอื่น คิดอยู่สักเดี๋ยวเขาก็พูดขึ้นมาอีก

“ผมพอนึกออกแล้วว่าจะพาคุณไปที่ไหน ผมจะพาไปบ้านผมก็แล้วกัน..แม่อยู่สามีสาสมุนไพรรดีๆ แกเป็นหมอพื้นบ้านคงพอจะช่วยได้”

“ไม่เอา..ไม่กลับไปแล้ว ฉันขอร้อง..อย่าพาค้นกลับไปที่นี่อีกเลยนะ”

เสียงอุทานตระหนกแกมวิงวอนเปลี่ยๆ ดังขึ้นจากทางเบาะหลังอีกครั้ง ตอนแรกชายหนุ่มออกงกับคำพูดของหญิงสาว หากพอนึกขึ้นได้ถึงสาเหตุแห่งความเข้าใจผิดของฝ่ายนั้น เสียงห่มหัวจึงกล่าวตอบปลอบโยน

“วางใจเถอะ..ผมไม่ได้จะพาไปที่กลางไพรหรอก บ้านที่พูดถึงนี่อยู่เลยอำเภอเมืองไปอีกหน่อย ต้องขับรถย้อนขึ้นเขาตัดไปทางอำเภอเจียงสาน ถนนโล่งแบบนี้ไม่กินชั่วโมงก็ถึง”

คนพูดสรุป หญิงสาวเงิบไปไม่ได้ทักท้วงอะไรอีก อาจจะเป็นเพราะเปลี่ยเกินกว่าจะโต้แย้งหรือ เพราะยอมรับเขาก็ไม่แน่ใจนัก

หญิงสาวผล็อยหลับไปอีกหลังจากนั้น มารู้สึกตัวอีกทีตอนที่นอนอยู่บนที่นอนนุ่มแล้ว สภาพในห้องและบริเวณรอบๆ ตัวเป็นอย่างไรมองไม่เห็นแน่ชัดเพราะทุกอย่างมันรางเลือนไปหมด รู้แต่ว่ามีใครบางคนกำลังใช้ผ้านุ่มชุบน้ำเย็นสดชื่นหอมกลิ่นสมุนไพรจางๆ เช็ดหน้าตาเนื้อตัวให้ ผ้านั้นถูกลูบไล้ทำความสะอาดตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย พอต่ำลงไปถึงส่วนล่างหญิงสาวก็สะดุ้งผวาพยายามเบี่ยงตัวหนีด้วยความอับอาย

“บ่ต้องกั้วแม่หนู..ทนเจ็บน้อยเดียวก่อเสร็จแล้ว แผลยังสดเลยเจ็บหนักหน่อย น้ำสมุนไพรเป็นยาจะจួយสมานแผลที่ห้อหายไวขึ้น”

ได้ยินเสียงแหบเครืออย่างหญิงวัยชราพิมพ์ไว้ในสำเนียงสูงต่ำของภาษาคำเมือง ทำให้หญิงสาวค่อยสงบลงเมื่อนึกขึ้นได้ถึงหอมสมุนไพรที่ชายหนุ่มแปลกหน้าผู้นั้นพูดถึง

หลังจากแม่ผู้สาละบุตรทำความสะอาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว นางใช้ขี้ผึ้งยาสมุนไพรบางอย่างทาให้ตามจุดต่างๆ ที่ฟกช้ำ เสร็จแล้วจึงเปลี่ยนเสื้อผ้าให้หญิงสาว ร่างกายไร้เรี่ยวแรงจึงค่อยเบาสบายขึ้นกว่าเดิม เสียใจให้เท่าๆ ของแม่ผู้สาละเดินห่างออกไป ชั่วโมงก็กลับเข้ามาที่เตียงอีกครั้ง ก่อนค่อยๆ พยุงตัวหญิงสาวขึ้นเพื่อบ่อนยาสมุนไพร

“กินยาเตอะ กินแล้วนอนพักน้กๆ ตีนี้ปลอดภัยบ่ต้องเป็นหวง”

ยาถูกป้อนเข้าปากจนหมด รสของมันผัดเผื่อนอกจุกจนเธอต้องเบือนหน้าหนีหลายครั้ง ตีมี
ยาเสร็จแม่อยู่จึงพุงให้หญิงสาวลงนอนสบายๆ เธออยากเบิกตาขึ้นมองนางให้ชัด อยากบอกขอบคุณ
หากกลับไม่มีเสียงหลอดรถออกมาจากริมฝีปากหน้องพอกับหนังตาราวถูกถ่วงด้วยหิน นาทีต่อมาหญิง
สาวก็พลอยหลับสนิทไปในที่สุด

บทที่ 2 ความขัดแย้ง

ระหว่างที่แม่อยู่สาเหตุแลหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายตามคำขอร้องของรัฐชนอยู่ที่บ้านดินไพร ฝ่าย
ชายหนุ่มซบถย้อนกลับไปที่บ้านไร่กลางไพรอีกครั้ง เขาพบอติศยืนสูบบุหรี่วาวๆ อยู่ตรงมุขด้านหน้าตัว
บ้าน เสื้อที่สวมยับยู่ไม่กล้าแตะระดมเผยให้เห็นแผ่นอกกว้างตลอดไปจนถึงกล้ามเนื้อท้องแข็งแกร่งด้วย
พลังกำลังแม้ว่าตัวเลขของอายุจะอยู่ในราวสี่สิบปลาย สวมกางเกงไม่ได้คาดเข็มขัดเหมือนหยิบลวกๆ เอา
มาสวมเท่านั้น สีหน้าตึงเปรี๊ยะด้วยริ้วรอยขุนเคืองข้องใจ ท่าทางบ่งบอกว่ายังไม่ค่อยจะสร้างเม้าลัก
เท่าไร

หนุ่มใหญ่หรือตาจ้องเขม็งมองชายหนุ่มผู้ก้าวยาวๆ ขึ้นมาบนบ้าน อติศเปิดฉากทันทีที่อีกฝ่าย
ทำท่าจะเดินเลี้ยวเข้าไปข้างใน

“แกทำอะไรของแก..หา!”

“ผมทำอะไร?” เสียงทุ้มอันถามกลับด้วยน้ำเสียงเรียบเย็นกว่าปกติ

“แกเอาผู้หญิงไปซ่อนไว้ที่ไหน..ฮี?”

“ผู้หญิง?”

“ไม่ต้องมาทำเชื่อ ฉันเห็นกับตาว่าแกพาผู้หญิงของฉันไป”

“ผู้หญิงของอา?...ไปจุดคร่าลูกสาวใครมาอีกล่ะ?”

“อย่ามาทำปากดีออกย้อนหน้าเลยวะ บอกมาซะดีๆ ะรินอยู่ที่ไหน?”

ะริน..ผู้หญิงที่น่าสงสารคนนั้นชื่อะริน รัชชนันทวนคำอยู่ในใจ

“ว่ายังไง..ถ้ายังไม่บอกเห็นท่าฉันกับแกได้ตายกันไปข้างหนึ่งแน่!”

“ถ้าหมายถึงผู้หญิงคนนั้น..ผมพาไปส่งโรงพยาบาลแล้ว กัลวลลานเจ็บซ้ำไปทั้งตัว”

ชายหนุ่มได้กลับทันควัน เขาไม่กลัวการปะทะแต่เห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะสร้างทำเป็นไม่รู้เรื่องจนต้องต่อปากต่อคำให้ยัดเยียดเปลืองเวลา พออธิตได้ยื่นคำพูดของหลานชายก็ทำตาขวาง กระซอกเสีียงสบถหยาบคายออกมาด้วยความซุนเคื่อง

“มันเรื่องอะไรของแกวะไอรัชชนันท์ ยังไม่เข้าเรื่อง ไม่เห็นต้องไปโรงพยาบาลให้วุ่นวายให้เป็นเรื่องใหญ่โต จะต้องอะไรหนักหนาหะแก่เด็กมันยังไม่เคยก็ตกใจกลัวเป็นธรรมดาละวะ..แกเป็นผู้ชายก็น่าจะรู้..ถ้าได้เจอเข้าครั้งสักครั้งต่อไปก็ขึ้นไปเองแหละ อีกหน่อยคร้านจะติดใจเป็นฝ่ายเรียกร้องแรงเร้าให้ฉันคอยบริการวุ่นไปซะอีก!”

“อธิต!...นี่ถ้าไม่รู้ลึกล้ำกว่าผิดบ้างรึ?”

รัฐชนลงเสียงเข้มหนักทุกคำพูด เขาไม่เคยเห็นอติศแสดงคำพูดกิริยาท่าทางก้าวร้าวหนักถึงขนาดนี้มาก่อน จึงออกตกใจกับความหยาบกระด้างในจิตใจของผู้เป็นอาที่มีบุญคุณต่อเขามาตลอดหลายปี

“ทำไมจะต้องรู้สึกผิด นายเข้าใจไหมว่ามันเป็นเรื่องของความรู้สึกไม่เกี่ยวกับผิดหรือถูก ฉันอยากได้ผู้หญิงคนนั้นแล้วก็ต้องได้ให้ได้..ถึงตอนนั้น..”

หนุ่มใหญ่กลืนคำพูดประโยคท้ายที่เกือบจะเปลือยหลุดปากสารภาพตามความจริงออกไปว่าเขา ยังไม่ได้ล่วงเกินอะไรจนถึงที่สุด..อารมณ์หงงก้างทำให้อติศรีบเปลี่ยนคำพูดในฉับพลันว่า

“ได้แล้วก็ยังอยากได้อีก..นายเอ๊ยฉันอยากให้นายได้ลิ้มลองอยากฉันบ้าง..รู้สึกดีจริงๆ แต่เสียใจจะข้าวใหม่ปลามันสดๆ ร้อนๆ แบ่งให้ไม่ได้ รอให้ฉันเริ่มเบื่อก่อนแล้วค่อยรับช่วงไป”

“รู้สึกตัณหาราคะนะซี!” คนพูดแทบจะกัดฟันพูด รู้สึกทั้งเคืองทั้งหดหู่

“อาหารรุ่นทำลายย้ายี่ชะเธอเข้าไปทั้งตัวแบบนั้น เขาไม่แฉังความเอาตำรวจมาลากคอเข้าตำรวจก็บุญแล้ว”

อติศหรีตาลง พอใจที่หลานชายตัวแสบเข้าใจผิดคิดว่าระรินถูกเขาข่มขืนเรียบร้อยแล้ว แต่คำว่าตำรวจมีอิทธิพลเรียกสติอติศขึ้นมาได้ในระดับหนึ่ง แน่แน่นอนว่าเขาไม่ยอมมีเรื่องราวถึงตำรวจ เพราะตุรกีจรีสอร์ทฎูฟาไพเราะกำลังไปได้สวย ไม่อยากเสี่ยงมีเรื่องอื้อฉาวเสียหายจนอาจทำให้ตุรกีจระงักอีก หลังจากชบเซาเพราะเศรษฐกิจมาระยะหนึ่ง

“ไม่ต้องห่วงหรอกเรื่องนั้น ฉันมีวิธีทำให้เงียบโดยไม่มีตำรวจเข้ามายุ่ง”

อติศกำลังคิดว่าความจริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายหญิงสาวจนรุนแรงถึงขนาดนั้นเลยจริงๆ คนอย่างเขาอยากได้ผู้หญิงคนไหนแล้วต้องได้ ความปรารถนาที่ต้องการครอบครองตัวระรินพิชญ์ให้ได้มัน ทะลั้ล้นปรี่จนเกินพิกัดยากที่จะหยุดยั้งตั้มหาไว้ได้

หลังจากมาดหมายมาเป็นเดือนนับตั้งแต่พบกันตอนที่หญิงสาวไปกรอกใบสมัครงานที่บริษัทแม่ของภูผาไฟร์ริสอร์ทในกรุงเทพ ตั้งแต่นั้นมา..เขารู้แต่ว่าจะปล่อยให้ผู้หญิงคนนี้หลุดรอดพ้นมือไปไม่ได้เด็ดขาด สุดท้ายกลับกลายเป็นเรื่องใหญ่โตบานปลายเพราะระรินพิชญ์ฤทธิ์มากดึ้นรนสู้สุดใจทำเอาเขาขาดสติรุนแรงกับเธอสารพัด จนเกือบจะเข้าด้ายเข้าเข็มจู่ๆ หญิงสาวก็ตัวอ่อนไม่ดิ้นรนอีกแต่กลับร้องให้สะอึกสะอื้นอย่างใจแตกสลาย อติศเกิดความละอายสำนึกผิดใจอ่อนขึ้นมาวูบหนึ่ง วูบนั้นทำให้เขาผละจากเธอหนีออกมาสูบบุหรี่ระดับสติดับอารมณ์ป่าเถื่อนของตนอยู่ตรงซุ้มสวนหย่อมไม่ห่างจากตัวบ้านเท่าไรหรอก เขาไม่หวังว่าระรินจะหนี ถึงคิดหนีก็คงไปได้ไม่พ้นเรือนด้วยซ้ำ ในเมื่อสภาพของเธอกระทบกระเป๋ลี่ยแทบไม่มีแรงแม้จะทรงตัวยื่นออกขนาดนั้น

พออารมณ์สงบลงบ้างกำลังคิดว่าจะกลับเข้าไปขอโทษหญิงสาว เขาจะอ่อนโยนปลอบขวัญเธอให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อชดใช้ความผิดที่รุนแรงในตอนแรก จะบอกกับเธอว่าเขาจะให้ทุกอย่างทั้งแก้วแหวนเงินทองหรืออื่นๆ ที่เธอต้องการเขาจะทุ่มให้ทั้งหมด ขอเพียงอย่างเดียวคือให้เธออยู่เคียงข้างเป็นของเขาทุกคำคืน..หญิงสาวไม่รู้หรือกว่าประโยคที่ต่ออยู่ในใจของเขาคือ..อย่างน้อยก็สักช่วงระยะเวลาหนึ่ง..อาจสามเดือน..ห้าเดือน..พูดง่าย ๆ ว่าจนกว่าเขาจะเมื่อนั้นแหละ

ขณะที่อริศคิดเพลิน คิดคำพูดที่จะใช้หว่านล้อมให้ระรินยินยอมพร้อมใจ จึงไม่ได้ยินเสียงรถวิ่งเรียบเข้ามาจอดเทียบตรงส่วนที่จอดรถ มาดูตัวเอาตอนได้ยินเสียงสตาร์ทรถ เดินออกมาดูเห็นรถแวนของรัฐมนตรีขับออกไปอย่างรวดเร็ว..ไม่ได้ไปคนเดียวแต่พาระรินพิชญ์..ผู้หญิงที่เขาเพิ่งได้สัมผัสและเกือบจะสมปรารถนาไปด้วยกันซะอีก!

ยอมไม่ได้..ยอมไม่ได้เด็ดขาด ระรินพิชญ์เกือบจะตกเป็นของเขาแล้ว..และเขาจะต้องสานต่อความปรารถนาให้ถึงที่สุด ระรินจะต้องเป็นของเขาจนกว่าเขาจะเบื่อ!

“ระรินพิชญ์อยู่ที่ไหน?”

อริศกระซอกเสียงถามซ้ำอย่างขมขู่ รัฐชนสายหน้าปฏิเสธไม่มีท่าทีเกรงกลัว

“ผมไม่บอกหรอก คนกำลังเสียขวัญขึ้นบอกไปอาจจะตามไปรังควานอีก”

“รังควานเขี้ยวหรือ? ไม่ใช่คำหนักไปหน่อยหรือหลานชาย!”

หนุ่มใหญ่วัยดึกลงเสียงต่ำ ถ้าเป็นคนอื่นเขาคงชกคว่ำไปแล้ว แต่เล่นกับรัฐมนตรีเล่นยากถ้าคิดจะล้มชายหนุ่มต้องเอาที่เดียวให้อยู่หมัด เพราะนอกจากอีกฝ่ายนอกจะสูงใหญ่กว่าแล้วยังโต้ตอบกลับได้แรงกว่าหลายเท่า

“ผมถามหน่อยเถอะ..อาจจะรับผิดชอบผู้หญิงคนนี้ยังไง?”

“เรื่องอะไรของแกตัววะ?”

“ไม่ใช่เรื่องอะไรของผมหรอกซะ แต่ไม่เห็นด้วยที่อารังแกผู้หญิงที่ไม่มีทางสู้อยู่ได้เรื่อยๆ ไม่เมื่อตัวเองบ้างรึยัง? ยิ่งรายนี้เห็นชัดว่าเขาต่อต้านอย่างไรรุนแรง”

“ปัญหาของฉัน..ฉันจัดการเองได้ อย่ามาล้ำเส้นกันฉันขอเตือน”

อติศระชากเสียงเกือบเป็นคำรามด้วยโทสะ เจ็บใจที่ระรินพิชัญหลุดมือไปจากเขาแบบไม่มีโอกาสให้หันรื้อตัว หากถึงแม้ว่าหนุ่มใหญ่จะรู้สึกเดือดดาลแค่ไหนเขาก็กลับไปเฝ้ากำลังกับหลานชายอยู่ดี

“ผมจะไม่เสียเวลาเถียงกับอาละ แคกลับมามีของบางอย่างที่ต้องไปธุระที่อื่นต่ออีก”

“หวังว่าธุระที่พูดถึงคงไม่เกี่ยวกับเด็กของฉันที่ชื่อระรินพิชัญเล่า”

ระรินไม่สนใจคำพูดเสียตีสี้แตกตันของอีกฝ่าย ไม่ยอมมต่อปากต่อคำให้เสียเวลาอีก เขาหายเข้าไปบ้านชั่วคราวก็กลับออกมาขึ้นรถคันเดิม

“ถ้าอย่งไม่อยากกลับมาเผาไฟรตอนนี้ ผมฝากบ้านด้วยก็แล้วกัน”

เขาออกเป็นประโยคสุดท้ายก่อนเคลื่อนรถจากไป ปล่อยให้อติศระยืนจังก้าหน้าซึ่งเครียดทำท่าฮึดฮัดกับตัวเองอยู่เพียงลำพัง

เป็นเวลาดึกโขแล้วที่ระรินย้อนกลับไปถึงบ้านดินไฟอีกครั้ง เขาเข้าไปดูหญิงสาวผู้นอนหลับสนิทเพราะฤทธิ์ยาสมุนไพรรอนมีสรรพคุณแก้ไข้แก้ปวดและเป็นยานอนหลับอ่อนๆ ในตัวด้วย อัยสาหญิงชราวัยหกสิบแปดเชื้อสายไทยล้านน่านอนเฝ้าอยู่หน้าเตียง รู้สึกตัวตื่นขึ้นหลังจากเพิ่งงีบหลับไปได้พักเดียว นางผงกศีรษะขึ้นมองเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูเข้ามาในห้อง เห็นร่างสูงใหญ่ของผู้เป็นเจ้าของบ้านตระหง่านอยู่ภายใต้แสงจากโคมไฟแรงต่ำ เมื่อชายหนุ่มถามถึงอาการของหญิงสาว นางจึงลุกขึ้นนั่งพลงเล่าให้ฟังด้วยภาษาถิ่นที่ชายหนุ่มฟังออกทั้งหมดแต่กลับพูดได้เพียงไม่กี่ประโยค

“เป็นไงบ้าง?” ถามพลางพยักหน้าไปยังคนบนเตียง

“ลูปเนื้อลูปตัวกินยาเสร็จก่อนหลับสนิท ได้ยาได้พักกันๆ อากันก่อนจะค่อยๆ ดีขึ้น”

แม่อยู่สาตอบด้วยเสียงสั้นเครือจากวัยอันชรา นางไม่คิดจะเอ่ยปากถามถึงที่ไปที่มาของเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะแค่เห็นจากสภาพของหญิงสาวแล้วพอจะสรุปเหตุการณ์ได้ทั้งหมด ซึ่งนางมั่นใจว่าชายหนุ่มไม่ใช่บุคคลต้นเหตุแน่นอน

"แผลกายหายแต่แผลใจคงต้องใช้เวลายาวนานแน่ สองสามวันนี้ช่วงไหนที่ผมไม่อยู่คงต้องรบกวนแม่อยู่ช่วยดูแลและเป็นเพื่อนสักระยะ ผมไม่อยากให้เธออยู่ลำพังคนเดียววนๆ เดี่ยวจะคิดมากจนฟุ้งซ่าน อ้อ..ถ้ามีใครสงสัยถามถึงผู้หญิงก็บอกว่าเป็นแฟนผมกำลังไม่สบายเท่านั้นพอ"

“ปมใฝ่สู..บต้องเป็นห่วง”

แม่อยู่รับคำ ก่อนกลับบอกชายหนุ่มว่าจะแวะมาดูอาการและนัดยาแก้พักซ้ำให้อีกสองครั้งในวันพรุ่งนี้

แม้ว่าจะระยะทางจากบ้านดินของชายหนุ่มไปถึงตัวหมู่บ้านจะไม่ไกลกันมากนัก แต่เนื่องจากแม่อยู่อายุมากแล้วประกอบกับขณะนี้เป็นเวลาดึกสงัดทีเดียว รัฐฉินจึงอาสาเดินไปส่งแม่อยู่จนถึงบ้านที่นางอาศัยอยู่กับหลานสาววัยละอ่อนสองคน ส่งแม่อยู่สาเสร็จตนเองก็กลับมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมเข้านอน ลังเลเล็กน้อยระหว่างแยกออกไปนอนที่ห้องรับแขกก็งั้นห้องนั่งเล่นในตัวกับนอนเฝ้าหญิงสาวอยู่ในห้องนี้ ในที่สุดรัฐฉินตัดสินใจยกเก้าอี้ผ้าใบสำหรับนอนเล่นมาตั้งตรงหน้าเตียง เมื่อเธอตื่นขึ้นมากลางดึกเขาจะได้ดูแลหญิงสาวได้อย่างใกล้ชิด

เมื่อไฟโคมถูกปิดลง แสงจากดวงจันทร์สาดลำแสงสีทองผ่านช่องหน้าต่างเข้ามาในห้อง ทำให้บรรยากาศภายในห้องไม่มีดจนเกินไป พอที่จะแลเห็นสิ่งต่างๆ อยู่ในเงาสลัว

แม้ชายหนุ่มจะรู้สึกเหนื่อยเพลียมากอยู่เนื่องจากขับรถทางไกลมาจากกรุงเทพตลอดทั้งวัน หลังจากหยุดแวะทานข้าวและเติมน้ำมันที่ปั๊มระหว่างทางในตอนเกือบใกล้เที่ยง เสร็จแล้วไม่ได้หยุดพักที่จุดไหนอีกเลยจนกระทั่งถึงบ้าน และพบกับเรื่องราวต่อเนื่องกันมาจนถึงตอนนี้ หากครั้นถึงเวลาได้พักผ่อนจริงๆ เขากลับหลับตาลงไม่ได้ในทันทีเพราะสมองยังคงอัดแน่นไปด้วยเหตุการณ์ในตอนค่ำ

รัฐชนกำลังนึกสงสัยตัวเองว่าเขาเอาตัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวเกินไปจนล้ำเส้นอย่างไรที่อธิตกล่าวหาหรือเปล่า

ความจริงเขาน่าจะพาหญิงสาวไปส่งโรงพยาบาลอย่างที่ตั้งใจแต่แรก จากนั้นก็ปล่อยให้เป็นที่ของหมอ แทนที่จะพาเธอมาที่บ้านดินของตนแบบนี้ ถ้าอธิตรู้ความจริงคงจะแฉจนแทบคลั่ง ขนาดเขาปฏิเสธฝายนั้นยังทำท่าอึดอัด เขาก็อธิตไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งรุนแรงมาก่อน มีบ้างที่ทู่มเถียงกันแต่ก็นานๆ ครั้ง เป็นเรื่องเกี่ยวกับงานเสียเป็นส่วนใหญ่ซึ่งบางครั้งก็มีความคิดเห็นบางอย่างไม่ตรงกัน แต่สุดท้ายก็สามารถสรุปให้ลงตัวได้ในที่สุด

รัฐชนไม่เคยเห็นอธิตเมहनกันจนขาดสติอย่างคินนี่มาก่อน มิหนำซ้ำยังมองว่าเขาตั้งตนเป็นคู่แข่งมาช่วงชิงนางไปซะอีก จะให้ทำยังไงเล่าในเมื่อได้เห็นสภาพของหญิงสาวกับตาตนเองแล้วจะให้ปล่อยเธอไว้อย่างนั้นเขาไม่เชิงพอ ถ้าอธิตมีความจริงใจจริงจังหรือแสดงความรับผิดชอบในสิ่งที่กระทำต่อระรินพิชญ์เขาคงไม่ต้องคิดหนัก ปล่อยให้เป็นเรื่องส่วนตัวของคนสองคนไป แต่นี่เขารู้อยู่แก่ใจว่าอาของเขามิมีวันรับผิดชอบผู้หญิงคนไหนให้ถูกต้องตามครรลองอย่างที่ควรจะทำ มีเพียงอย่างเดียวที่อธิตทำคือเลี้ยงดูอยู่ในระยะสั้นๆ พอเริ่มเบื่อผู้หญิงเหล่านั้นก็จะถูกฟาดหัวด้วยเงินก้อนหนึ่งให้หายไปจากตน เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา

แม้แต่แก้วใสที่ดูจะเฟื่องขึ้นหน้าขึ้นตากว่าคนอื่น หากสุดท้ายก็ไม่พ้นเส้นทางเดียวกันกับ
ผู้หญิงที่ผ่านมาของอติศ เรื่องนี้เขาเคยถามอติศว่าไม่คิดจะมีครอบครัวแต่งงานมีภรรยาเป็นตัวเป็นตนบ้าง
หรือ อติศให้คำตอบแบบกลั้วหัวเราะกลับมาว่า

‘แต่งทำไม..ถึงแต่งไปฉันก็ต้องมีผู้หญิงอีกหลายคนอยู่ดี ฉันไม่นิยมประเภทแต่งแล้วหย่า
หรือมีหลายบ้านให้พวกเมียๆ มาตบตีแย่งชิงสร้างความปั่นป่วน วุ่นวายตายซัก อย่างนี้ละดีแล้วไม่ต้องมี
ใครเป็นนัยเป็นหลวง จะมาก่อนมาหลังทุกคนเสมอภาคหมด’

‘เสมอภาคแบบไหน?’

‘อ้าว ก็เป็นเมียชั่วคราวด้วยกันหมดทั้งไงเล่า ต่างกันแค่ว่าใครอยู่นานกว่ากันเท่านั้น’

‘แล้วอย่างแก้วใสล่ะ?’

‘แก้วใส? ทำไม?’

‘พอจะมีสิทธิ์จริงจังบ้างหรือเปล่า ดูท่าจะอยู่นานกว่าคนอื่นนี่ล่ะ ปาเข้าไปตั้งเกือบหกเดือนแล้ว
ยังส่วี่จี้จี้กันอยู่’

อติศยกไหล่ทำเสียงหัวเราะหึๆ ไม่ใคร่ถึงจะรู้ว่าเขาแกล้งพูดแกลมประชด

‘จวนปลดระวางเต็มทีแล้ววะ ตอนนี่เล็งไว้อีกคน..สวยแจ่มยังงี้เลย..อกตึงสะโพกผาย’ คนพูด
ทำตาเยิ้มเจ้าชู้ยกนิ้วโป้งประกอบคำพูด

คนสวยแจ่มที่หน้าน่าจะเป็นระรินพิชญ์ละมัง

ตามลึกลับน้ำผึ้งของชายหนุ่มทอดจذبหนึ่งอยู่ที่หญิงสาวอย่างเปลอๆ แสงสีทองจากจันทร์อาบไล่
เรือนร่างสมส่วน มองดูราวกับนางฟ้าสีทองผู้หน้าหลงใหล เขามองละเอียดไปอีกจากเส้นผมหยักสลวย
ละเอียดนุ่ม วงหน้ารูปไข่มีเครื่องหน้ารับเหมาะเจาะ คิ้วเรียวได้รูปสวย ดวงตาโตคมคู่ที่เขาเห็นแต่เพียง
แวหวาดหวั่นปวดร้าวกับเหตุการณ์ร้ายที่ประสพ ริมฝีปากอิมสีแดงช้ำยังมีอาการเจ็บอมอยู่บ้าง จากที่
เห็นในสายตาเมื่อตอนคำทำให้เขารู้ว่าภายใต้ชุดผ้าทอพื้นเมืองที่อุ้ยसानำมาสวมใส่ให้มันเขามีเรือนร่างสม
ส่วนเนียนสวยเพียงใด

ชายหนุ่มมองเพลินจนหลับไปโดยไม่รู้ตัวในที่สุด

จบตัวอย่างทดลองอ่าน

พบกับรูปเล่มได้ในเร็วๆ นี้

(สนพ. สีแทน)